Що боязка – в зачумлені сади
Ішла і мріяла. Боялася й хотіла.
Покусані уста. По тілі – ті сліди,
Вогненні дотики – по її цілім тілі.

Тобі в широкий світ непевні це сліди —
Мої уста – на цілім твоїм тілі,
А мороком весна устелює сади,
Де віддана руками. Зов очима.
Від моря б’ють вітри. Все мусить гоном ринути…
Несмілива, жадна – ти все ж прийшла сюди.

І ще сьогодні я тебе візьму,
Бо ти гаряча, вся ти беззахисна,
Бо ти прийшла в зачумлені сади,
Що змилування пристрасті не знають.
Як спалене, цілунків слід ховаєш —
По тілі радісні в світи, у цвіт – сліди.